

REDACȚIA

Str. Mircea No. 74 bis

ADMINISTRAȚIA

Str. Ștefan-cel-Mare No. 16

DOBROGEA

ZIAR INDEPENDENT SAPTAMĂNAL

Director: SANDI CONSTANTINESCU

ABONAMENTE

1 an Lei 300

1/2 an Lei 200

Instituții Lei 500

NOROCUL NOSTRU...

Sovietele au aruncat pe piețele streine recolte și lemnul lor pe care nevoia unor state trebuie să le prefere pentru prețul lor de nimic. Intre costul producției și prețul de vânzare nu este însă nici un raport; de aci numele de dumping care definește operațiunea. Producerea acestei vânzări nu se întoarce sub nicio formă la producătorul rus ci, pentru cu totul alte scopuri intră în cassa statului: calculul sovietic este evident. Recolta rusească trebuie să ruineze economia statelor agrare, să convingă pe naivii de belșugul din Rusia, să reconforteze organizațiile comuniste din lume și mai presus de toate să desorienteze orice politică agrară. Gestul rusesc se desfășoară într-o epocă turburată pentru economia mondială. E ca un șuerat sinistru printre magazinele pline de mărfuri și goale de cumpărători, printre fabricile reduse în activitate și un subiect grav pentru milioanele de șomeuri din lume.

Pe lagărele de mărfuri rusești sosite în porturile Europei stă invizibilă o cucuvară venită din Moscova care nu vrea decât să rămână în Europa. Această cucuvară clipește sinistru și în spre noi. Inspire noi care tocmai am avut un succes așa de mare la Geneva...

La greutățile atât de mari ale ultimilor noștri ani agricoli, nu putea lovitura sovietică să ne găsească mai rău. Marele agricultor român e de mult compromis; micul plugar, care nu calculează munca brațelor lui și a familiei lui în costul producției, n'a făcut în timpul din urmă, altceva decât să plătească dobinzi. Astăzi amândoi — agricultorul mare ca și cel mic prăznuiesc trista aniversare a unui an de când nu s'a vândut recolta din 1929. În acest din urmă an prețul a scăzut, au sporit făcă dobinzile, — desgustătoare și nelegitimă noastră dobândă internă, — a sporit numărul clientelei cluburilor onorate cu bancnota stoarsă cu atâtă cruzime plugarului și contribuabilului nostru pentru a remunera funcțiunile publice care nu mai cunosc limită, — au sporit valurile polemice. Și totuși, excelent intenționat d. Ministru de Domenii credea să spună țărănimii anul trecut. taina prețului cerealelor: «nu vindeți». Fericii cei care nu l'au înțeles.

Ceeace este mai trist pentru noi, e că reușim întotdeauna ca din durerea obștească să facem numai o barcă polemică în care cine se urcă e ascultat pentru că face sânge rău guvernului. Dar din speculațiunea asupra necazului public cât se otrăvesc raporturile de clasă și cât se scutură organismul statului, as-

fixia politicianistă abia lasă să se mai înțeleagă.

A așvării astăzi la țară ca și în presă că cerealele noastre pretuzesc din vina guvernului, e a spune o minciună. Guvernul nu putea suspenda gestul sovietic. Il putea prevedea încă de când sovietele pregăteau colectivizarea, dar ce ar fi putut face să împiedice pe englezi să cumpere la prețul oferit?

Guvernele noastre au altă vină: aceea de a fi pictat situația din Rusia în loc să o descrie. În afară de fumul prin care oficioasele partidelor noastre lasă masele să se instruiască despre adevăratele stări din Rusia, la țară nu se știe nimic, nu se poate afla nimic. Iar azi nu e decât rezultatul acestei erori că țărănimia pune în socoteala guvernului situația critică de azi, guvernul o pune în socoteala partidului liberal și procesul îl pierde toată lumea. Il plătesc însă producătorii.

Avem oameni care să poată înțelege datoria momentului. Nu avem oameni care să se înțeleagă asupra aceleiaș datorii.

Dacă ar fi mai multă înțelegere sus, mai mult calm la mijloc și răbdare jos, vom putea ieși și din această greutate.

Petre Carp, în ziua când a văzut că România a câștigat războiul care nu fusese nicio clipă în părțile lui, a spus că țara noastră are atâtă noroc că nici nu-i trebuie oameni de stat.

...Azi am putea zice că țara noastră nu are atâtă noroc fiindcă are atâtăia oameni de stat.

SANDI CONSTANTINESCU

Constanța, 4 Octombrie 1930.

Știi de ce se tipărește ziarul nostru la Căărăși?

Intrebați la tipografiile din Constanța!

Săptămâna politică.

A trecut și săptămâna aceasta fără ca nimic să se fi schimbat în partidul liberal. Am avut impresiunea la un moment dat că vom asista la o tragedie după modelul celor antice — respectiv cu un car al nemulțumimilor în care aveau să se profileze figurile multor fruntași — dar precederile noastre au fost îngelate, asistând în schimb la o piesă al cărui titlu ar fi putut să fie tot așa de bine: «Mult șgonot pentru nimic».

Intrădăeră în afară de curioasă eșire a D-lui C. Banu, cât și de timidă răzvrătire a D-lui C. Xenii, stat majorul partidului a asistat docil la expunerea șefului, care în esență conținea: Vom modifica programul dar fără să schimbăm nimic, sau vom schimba fără să modificăm nimic. Apoi când șeful a pomenit de sancțiuni pentru acei ce lucrează împotriva intereselor partidului, ochii tuturor călăuzii în zadar pe D-l Argenteoianu — ocupat tocmai în acel timp cu D-l George Brătianu, adică să discute asupra «Locky-Clubului» — și resemnații de atâtă căutare se opriră însăși asupra D-lui C. Banu scotit ca un indezirabil în sânul partidului de aci înainte.

PROGRAMUL LIBERAL.

Liberalii au lansat noul lor program.

Depart de noi de a'l comenta. Programele partidelor politice au valoarea acțiunilor de mâine și acestea abia vor face valoarea programului de poimăine. E prea mult paradis în orice program pentruca să'l primim și pe acesta altfel decât ca pe însăși noțiunea paradisului.

Ceeace însă pune în excepție în propriul său partid e și în lumea politică, actualul program liberal, este sinceritatea opoziției liberale din ultimii doi ani. În viața sa partidul liberal se găsește pentru prima dată, o forță în luptă. Trecurile veniri și plecări dela guvern ale partidului liberal făneau de regularitate cu care se mișcă astrele. Azi lucrurile s'au schimbat. Partidul liberal este în acțiune. Altădată opoziția liberală era o recreațiune cazanieră, azi e o muncă. Invitat sigur al guvernelor cu care întrupea numai propria sa guvernare, partidul liberal se distra în opoziție, rectificând acțiunea politică a interimarilor, prea mulțumii și ei de interimatul lor. Astăzi partidul este descins cu adevărat în realitatea luptei politice; succesele acestei lupte sunt o satisfacțiune absolut nouă la liberali.

Țara nu are decât de câștigat dintr-o sinceritate mai mult pe care împrejurările au creat-o. Și însuși partidul liberal să fie mulțumit, — am zis partidul iar nu diversi liberali — de situația nouă care l'a redat luptei.

În temina acestor constatări noi, programul partidului liberal are valoarea pe care istoria, care îl încearcă de doi ani, i-o dă. Obligațiunile unilaterale de altă dată pot în sinceritatea de azi să devină și contracte.

Nu știm însă pentru ce lectura programelor în general nu ne dă nici un entuziasm.

Poate pentru că programele politice seamănă puțin cu scrisorile de logodnică: se scriu cu drag înainte și se ascund cu jenă dacă nu se rup, după căsătorie.

Așa dar partidul liberal în curând ca spulbera acuză că este un partid bancar aruncând din sânul său Ban-ul. În același timp, D-l Maniu avea să se răfuiești cu parlamentarii săi asupra programului parlamentarului. Și răfuiala amănunțită să se termine în răzmeriță — căci știut este că, atunci când al stomacul gol, te gândești la mâncare, — și pe drept cuvânt căci flămânziseră atăși naționali e oare întreaga, neputând să-și înalțeze diurna pentru care fuseseră doar aleși.

Au reușit în cele din urmă să cadă la o tranzație: se șe prorange, dar să le restituie demisiile în alb spre a le amana, altminteri neavând cu ce pune murături în saramură. (Cât despre contribuabili — oh ingratul! — Și-a pus și carnea în saramură, așa din capriciu, nu doar pentru ca să satisfacă pe D-l ministru de finanțe).

D-l Iorga s'a supărat — firește — din nou: De atâtă dată pe a'leții (acești cu care cochetase mai înainte). Și cum e aproape sigur că supărarea sa nu va avea nici un rezultat, D-l profesor va scrie o nouă piesă — în care va sugeri nevrednicia de ardeleani, intitulată poate «Fratele Păgîn» (de Ardelean) — și pe care va trebui s'o suporte nerifericii amatori de spectacole ale Naționalului.

MIHAIL ȘOIMANU,

LIPSURI SCOLARE

Indată ce am ales titlul acesta pentru articolul meu, am simțit că are darul magie de a stârni, ca pe niște spiriduși veniți la ordinul baghetei încântate, o puzderie de chestiuni... putem zice cu Farfuridi și Cațavencu... arzătoare la ordinea zilei. N'am de gând să epuizez toate chestiunile, ar însemna să deschid un fel de articol înfițat care ar semăna a roman feuilleton și mă tem că aș osteni marea bunăvoință a cititorului. Atunci rămâne să-mi aleg una din aceste lipsuri și s'o fac cunoscută publicului, de al cărui ajutor, școala — cu criza prin care trece gospodăria statului, — va avea din ce în ce mai multă nevoie.

Las la o parte multe subiecte veșnice noi și le ofer spre dezvoltare celor ce ar avea mai mult timp și o pană mai însemnată și mai convingătoare; nu m'arunc asupra «Politicii în școală», deși e una din plăgile cele mai rele depe trunchiul subred al învățământului; mă dezinteresez, de: «Educația prin școală» de oarece ea nu interesează în majoritate nici părintele, nici casa unde elevul sălășuiește 43 de ore din cele 48 ale zilei; cum să mai ating problema «Seleționării corpului didactic» când ea nu e rezolvată nici de examinatorii la licențe și capacități universitare, nici de inspectorii generali sau specialiști cărora le vine greu să curețe cadrele în care universitatea a înghesuit atâtea mediocrități. Dar chestiunea «Actualului elev post-belic»? care se îndârjește să devie intelectual «tău tot prix» chiar dacă s'a născut microcefal, foot-ball-ist or suferă de lenevită cronică. El știe că cu toate aceste mici defecte se poate aspira și chiar ajunge la un mic baccalaureat cu media 6 (prin mare indulgență din partea comisiei și multă stăruință din partea familiei); apoi licența se câștigă ușor, ca prin vis, și catredra îți deschide brațele numai decât. Numai decât?... «A fost odată!» și cei de azi tot mai cred în basme de oarece navălesc mereu la Universități române și străine deși e cunoscută «Criza de catedre!» Și câte alte crize nu mai sunt? Da, retribuția mizeră a profesorului căruia vardiștul și plutonierul, numai prin leafia fixă, — nu mai vorbim de alte mici venituri; — se poate considera superiorul bietului dascăl «cu haina roasă în coate» și care — ce folos? — ține «universul cel himeric» în degetul lui mic?

Vai, ce deja lungă înșirare! Dacă nu mă oprise în enumerarea lipsurilor școlare vă pot duce așa, pe cei care nu s'ar plictisi să mă urmeze, până în secolul al XXX-lea când cheștiunile vor fi desigur rezolvate (?) și deci in-actuale. Mai bine să mă oprise în fața uneia din ele, cea mai mică, cea deja rezolvată — în toată țara — și care mai suferă o mică întârziere dar aci!, local, în fericita cetate Tomis cu

șase cinematografe (unul de închiriat), două rulate și... nici un local propriu pentru imbalzeala Liceului de fete.

Se cunosc îndejunași și în detaliu cele două dărăpănături, îngrijii vărite, care servesc, pe două strade, diferite, nevoile intelectuale ale fetelor constănțene? Părinții acestor fragilele copile știu în căți metri cubi de aer... închis respiră cincizeci sau patruzeci din ale lor ordrase?... Știu cred, dar le lasă în acest cuibar de anemie, care prezintă toate desavățatele și un singur avantaj pentru eleve: în epoca tezelor, fiind așa de înghesuite în bănci, pot copia ușor, cele rele după cele bune.

Acest avantaj ilegal, incorect de dăunător moralmente, atrână desigur mult deoarece nu se face nimic pentru a se da liceului de fete mai multă aerisire fizică și morală. Publicul zice: să facă statul. Statul zice: să facă inițiativa particulară — și vorbesc de această fericită cetate a Tomisului — școala de fete rămâne tot în cele două dărăpănături, pe cele două străzi... din centru (!) mă rog!

Iar liceul de băieți se lăfaște (ierțați-mi expresia neurbană și invidioasă) în cele două locuri mari fără a se grăbi să cedeze, curtenitor, una din clădirile încâpătoare și bietelor fetițe. Dommul Coriolan e un foarte bun părinte pentru băieții lui, — dar se cunoaște — și regret mult — că n'are și o fată de vârsta liceului ca să-l doară știind-o unde respiră în orele de școală. Atunci ar da și mai mult zor generoșului său comitet școlar să termine clădirea cea nouă și în loc să mobilizeze costisitor cancelaria școlară, ar fi rezervat cele câteva sute de mii de lei zidurilor și tencuelii claselor nedeterminate. Atunci, — cum zice Iancu Văcărescu: — «și acest corb sărman — iar acvillă s'ar face» atunci ar avea și Liceul de fete nu două cocioabe, ci clădirea încâpătoare din str. Traian, unde sănătatea elevelor n'ar mai fi pri-mejduită.

Inițiativa particulară, — prin cele două comitete școlare, al școlii de fete și de băieți — are cuvântul și mai ales l-e rezervat gestul larg și... urgent.

Din parte-mi, mă ofer să stărnesc un indemn și să institui un concurs printre numeroșii actuali poeți constănțeni spre a premia printro' odă avântată gestul acestei inițiative. Sau poate aș cuteza să concurez și eu. Atâta pot, atâta fac.

Marile premii ale ziarului «DOBROGEA»

Din cauza că manuscrisele au sosit cu întârziere, amănuntele vor fi publicate în numărul viitor.

DIRECȚIUNEA.

Un muzeu regional al Dobrogei

Câteva săptămâni în urmă, am cercat o surpriză plăcută:

— S'a pus în mod serios bazele unui muzeu dobrogean.

Mulți, cei mai mulți, acum o află pentru prima dată.

Așa dar, ceceea trebuia să se întâmple mai de mult, a pornit să ia ființă.

Decât niciodată e bine și mai târziu, se spune. Începând articolul de față, ne propunem să-l completăm în numărul ce urmează, cu cele ce-am constatat vizitând muzeul.

Nu intrăm în amănunte despre importanța unor astfel de manifestări spirituale. Necesitatea lor, a muzeelor, e mai mult decât cunoscută, depășește oficiul de simplă immagazinare a tot ceceea omenirea a produs și în orice domenii, cât și a reprezentării modului ei de dezvoltare.

Muzeul e o școală de înaltă cultură.

Există țărișoare, nu mai vorbim de acele cu tradiții de veche civilizație, care ne-au luat-o înainte din acest punct de vedere, adică a ființării și răspândirii unor astfel de școli.

Acolo se lucrează cu o răvnă care nu e în-călizită decât doar de dragostea împinsă până la fanatism pentru idee și niciodată cheltuielile necesitate n'au fost scotite hani svârșiiți în vânt.

De obicei, muzeele sunt ilustrarea unor anumite regiuni, vorbim despre muzeele care îmbrățișează în sfera lor de activitate toate aspectele regiunii, iar nu despre acelea speciale, care s'au creat în capitale și centre importante din nevoia de un auxiliu cursurilor ce se predau în facultăți.

Ayam în țara noastră orașe ce se pot mândri cu înfăpturiri de acest soi și în cele mai multe, colecțiile sunt de o valoare și interes universal.

Și nu oficialitatea a fost totdeauna în fruntea inițiativelor. Nu. Numai un suflet, un neînfricat de obstacole a putut să răsbată și să parvină acolo către unde îl mănase țelul.

Se cerea, de multă vreme pentru Dobrogea, un muzeu; și nu ne-am fi putut plânge tocmai noi că nu ne lipsea materialul, când pe orice creștet de stâncă, pe oricare culme de deal e încrustată istoria — și când avem un pământ cu o viețuire și aspecte atât de variate.

Dar niciodată nu s'a gândit careva să porceadă pe drum de faptă și dacă acel careva a existat cândva, suntem siguri (dacă era un slab de ingeri) că a fost privit cu nimere.

BASILICI ȘI BISERICUȚE

Mă găseam la Roma de câtra timp, când într'o după amiază strălucitoare de lumină, am plecat pe Via Appia, drumul cel mai scurt pe care alergau stafețele dintre cele două împărății romane. Coborâsem din trăsură și încercam să identific monumentele ce înmoldosiseră această cale, sub profilul uriaș și strivitor al Circului lui Maxențiu.

Pe acest pământ al Romei, monumentele mărturisesc la fiecare pas gloria armelor și triumful puterii, dar și triumful umilității care avea să aducă prefaceri suferitești nebanuite și să îmulțeașcă vocabularul cu noțiuni necunoscute încă: Miia, ertare și abnegația, uitarea de sine, sacrificiul complet al ființei noastre, puse în serviciul unei cauze ce avea să prefacă lumie. Mă găseam pe Via Appia, între Circul lui Maxențiu și Catacombe — între civilizația barbarilor rafinați și între primitivitatea creștinilor umili.

Cu aceste gânduri răslețe și melancolice, am intrat în biserica San Sebastiano. O lumină cenșie, veghea întregul interior orcutoitoare peste stria-

dența pelerinilor sgomotoși ce se găseau în subterane. Un călugăr bătrân, mă conduse într'un altar ca să văd o statuă a Sfântului care a inspirat un număr fabulos de opere celor mai mari artiști ai renașterii și alte relieve de preț. Dar nu venisem în această basilică numai pentru ele. Mă așezai într'un colț pe o bancă și mai nainte de a aprinde lumanărica ce trebuia să-mi lumineze drumul în labirintul catacumbelor, am vrut să mă reuilec, ca să pot înțelege jertfa sublimilor mei înaintași, am vrut ca să trec prin fața osemintelor lor, înfrățită în gând cu ei, să le evoc sacrificiile totale, să mă înfrățesc cu suflet de creștin în primul adăpost al creștinilor.

Roma le păstrează toate umbrele și le găsim în cetatea eternă multe din ele.

Am fost la San Giovanni în Laterano. Distrusă și reclădită meru din sec. V până în cel trecut, este imensă și solemnă. Dar mai mult decât la fațada sa cu statui colosale, reprezentând pe apostoli și sfinți în jurul lui Crist, mai mult decât la toate podobeale ei interioare, am privit la trecutul acestei basilice...

Era prin sec. III.. Împăratul Maximian se găsește în palatul Laterano. Încoronat de suita sa, consilieri, ostași și filozofi, dă edicte

privitoare pe creștini, acești trufași, spunea el, care se închină unui împărat mai mare decât dânsul. Stătea în sala palatului dărunit fiicei sale Fausta la căsătoria ei cu Constantiu și, nu putea bănuți că pe locul tronului său se va înălța în curând altarul Sfântului Petru; căci împăratul Constantin, imediat după creșterea sa, l'a dărunit episcopiei romane. Numai o epocă relativ mică a fost între edictele lui Maximian și pacificarea urmașului său, dar cât sânge generos s'a prăpădit încă, până când palatul edictelor imperiale s'a devină «Catedrala Romei și a lumiei», cum spune inscripția de pe fontispicalul basiliceii Laterane!

În drum spre Forum Imperial, mă opriseam într'o zi la Carcerile Mamertine care erau închisoarea condamnaților la moarte. Aceste înfrătoare încăperi — două celule suprapuse — partă și ele amintirea faptelor și credinței martirilor. Aci, au fost închiși plebei și patriciani, cari, având de ales între viață și adevăr — alegă adăvrul — spuneau ei.

În For, îmi închipuiau locul pe unde se așiau edictele imperiale, puzdate de găzri puternice și locul pe unde erau judecați și ucși creștinii.

Am fost în altă zi, la Fermele lui Dioclitian

— Un muzeu! Ce-o mai fi și asta?
Incet — incet, ideea a prins însă.
Sămânța aruncată a dat târziu colțul, a crescut apoi plantă firavă ca din ce în ce tulpina să-și capete vigoare.

Iar astăzi, începutul îl avem.
Desigur că obiectele rămase pe urma expoziției semicentenarului au fost piatra de fundal.

S'a gândit oare cineva atunci, imediat după încheierea expoziției să ia măsuri a se păstra îngrijit toate obiectele?

Ne indoim, căci dacă ar fi fost așa, colecția de acum era mult mai bogată și de o valoare mai impunătoare.

Conducerea de astăzi a municipiului strămtorându-se să facă loc începutului de muzeu, în aripa palatului comunei, a dovedit că nu s'a rușinat să facă acest eroism, căci eroic socotim gestul.

Până la înălțarea unui monument destinat exclusiv acestei instituții — cândva monumentul trebuie să existe — se va putea ști cel puțin locul unde se adună, se etichetează și se cataloghează piesele destinate muzeului regional al Dobrogei.

Domnul profesor univ. C. Brătescu din a cărui inițiativă și cu totul desinteresat s'a pus la dispoziția înfăptuirii, îi revine cinstea selecționării materialului, fiind o cheazăie puternică de ce va fi această operă în viitor.

Ajutat și înțeles numai, domnia sa se va socoti răsplătit de toată truda.

MIHAİL STRAJE

INFORMAȚII

Primitorul prezentului număr se consideră abonat.

Orice corespondență privitoare la redacția noastră se va adresa D-lui avocat Sandi Constantinescu, str. Mircea No. 74 bis.

Căutam corespondenți harnici în toate orășele din Dobrogea.

Ofertanții vor trimite corespondența de probă administrației noastre: Str. Ștefan cel Mare No. 16.

La redacție ne sosește știrea că d. Dr. Carol Blum, ilustrat profesor elenist și colaboratorul nostru — aflat de câțiva timp bolnav de o sdruncinare nervoasă într'un sanatoriu din Cernăuți, a început a se însănătoși și că pe curând va reveni în orașul nostru. Este o bucurie pe care ne grăbim s'o împărtășim și cetitorilor noștri.

și Caracalla. Când stăpânirea avea nevoie de lucrători, creștinii urmăriți, prinși și condamnați, nu erau executați imediat, făcând din ei salahori fără murmur și fără odihnă.

Apoi, când sfârșiau provizia de carne pentru spectacolele din circuri, veneau să-și aleagă din aceste lagăre. Creștinii plecau tăcuți, fără protestare, cu bucurie aproape, pentru că moartea lor servea redemptării morale a lumii...

La Colosseu mi s'a părut că-i întâlnesc mai mult ca pretutindeni.

Imagini disperate, veneau să ia ființă printre ruine... Stăteau pe un colț de marmură, căzut din cine știe care fotoliu, privind arena de luptă și coridoarele subterane, de unde veneau oamenii și fiarele ca să desfășoare 150.000 de romani! Un număr incalculabil de creștini a înfruntat moartea aci, senini, fericiți, mulțumind Cerului pentru că le-a hărăzit o coroană de martir! 150.000 de priviri, înregistrați în fiecare seară, întâmplările acestea și câți din cei 150.000 de oameni, puteau să le uite! Cum era alcătuită suflutească a stăpânilor, e greu de înțeles ca și modul lor de a trăi.

Spectacolele acestea, ca și arhitecturile colosale, făceau parte din sărbătoarea imperiului ro-

Cronica Sportivă

Duminică 5 Octombrie, s'au disputat următoarele Match-uri atât pe terenul din Port, cât și pe terenul Municipiului.

Terenul din Port

Ora 9 a. m.

Olimpia — C Z R - Macabi

Arbitru D-l Vasiliu

Ora 11.

Victoria — Săgeata (Rezerve)

Arbitra D-l Arachelian

Terenul Municipiului

Ora 8 a. m.

Venus — E. F. M.

Arbitru D-l Vartolomeu

Ora 10 a. m.

Elpis — Tricolor (Rezerve)

Arbitru D-l Veis

Ora 14.30

Elpis — Săgeata

Ora 16.30

Victoria — Tricolor

N. B. — În numărul viitor vom publica rezultatul.

Cu satisfacție aflăm că în Constanța ca și la București și celelalte centre sportive s'au înființat la categoria I, echipe de rezerve, cari vor intra în Campionat la Categoria «Rezerve». Deocamdată a luat ființă următoarele echipe:

Victoria, Elpis, Tricolor și Săgeata,
Ne place să credem că și cluburile «Kiazim» și «Marina» nu se vor lăsa mai prejos de celelalte grupări.

VAG. III.

GLUME

- Sunteți voiajor de instrumente muzicale?
- Da.
- Ați făcut ceva comenzi azi?
- Da, — am vândut 500 buc.
- A! Draise! 500 instrumente?
- Nu — 500 ace de pathofon...

Interesante Blatt

— Nu fii supărat, bărbățele că servitoarea a lăsat friptura să se ardă, în schimb vei căpăta o guriță dulce.

— Făcut. — Să vie servitoarea!..

— Imi puteți da un kgr. de zahăr?

— Nu! — Noi suntem en-grosiști și nu vindem decât cu sacul.

— Așteptați vă rog un moment, mă duc să întreb dacă trebuie s'aduc un sac.

MEMENTO

Cinema Tranulis: «Inalta Trădare» cu Lya de Putty.

Cinema Majestic: «Bătălia Sexelor» cu Belle Benet, Philips Hover.

Cinema Capitol: «Malec în noaptea nunței».

Cinema Regina: «Pentru o noapte de amor», cu Billye Dove.

Cinema Odeon: «Șoseaua Giganticilor».

RECENZII

Duminică trecută a avut loc în sala Elpis, o șezătoare artistico-literară, a societății Scriitorilor Români.

A cântat D-na Alice Viardot de la Opera din Monte Carlo, — a citit d. Aurel Vulpe din epigramele cunoscutului scriitor Cincinat Pavelescu, — a declarat din operele sale, Directorul Artelor, d. Ion Minulescu.

Sunt prea cunoscute aceste nume, pentru ca să mai insistăm asupra modului cum s'au achitat de sarcina ce și-au luat.

Șezătoarea a dat satisfăcătoare rezultate, atât materiale, cât și mai ales morale, căci sala plină până la ultimul loc, a dovedit îndestul, că orașul nostru mai posedă încă mulți iubitori de artă fină.

Sperăm că d. Aurel Vulpe, port-drapelul intelectualului constănțean, ne va mai procura în viitor și alte serii plăcute, căci toamna mohoară amenință greu pe acei ce nu-și pot găsi desfătarea numai în localurile de petrecere.

N. B.

Sub Cofetăria Postelnicu
PIAȚA INDEPENDENȚEI No. 9

„LA TUNEL”
S'A DESCHIS

Internațional Bar
Muzică — Jazz — Dans

Citiți
și răspândiți
ziarul
„DOBROGEA”

Dar era timpul ca să cobor în catacombe. Un grup alcătuit din multe rase, erau și doi chinezi, aștepta în capătul scării cu lumânările aprinse să-și satisfacă o curiozitate...

Când am eșit din coridoarele prea înguste și prea encernice, mi se statornicise un gând: acela de a însemna, pentru mine, despre evoluția lăcașurilor creștine, din Bizanțul fastuos, din inima imperiului roman, Italia de azi, și de aci, din răsăritul său, rămăs în granițele țării noastre.

În paralela aceasta, vroiam să evidențiez, de-o parte impunătoarele basilici înălțate din bogăție, cu priceperea celor mai mari artiști ai timpului lor și de altă parte să arăt gingășia edificiilor noastre creștine pe care se imprimă toată silința înaintașilor noștri de a creia după puterile lor, după mijloace, după împrejurări, cât mai demn și mai frumos.

Dar pentru noi, lucrul acesta este o poezie evlavioasă și națională, legendară și neprețuită. Aceste însemnări le vom împărtăși cetitorilor noștri.

SILVIA CONSTANTINESCU

man, care trebuia să arate capitalele sale, forța și bogăția.

Stăpânea bazinul întreg al mediteranei, Spania, Galia, două treimi din Anglia până și dincolo de țara noastră de astăzi.

Dar de pe colțul de marmoră din Colosseu, am putut să presupun că din cei 150.000 de spectatori, de fiecare dată, mulți din ei primeau botezul spiritual, prin exemplul martirilor, așteptând botezul într-o credință care să-i excludă dintr-o lume pe care o păreau de bună voie...

Cu aceste ultime ale înaintașilor noștri romani și creștini, mă găseam în basilica San Sebastiano, chipetul ostaș roman din garda imperială și sprijinitorul cel mai devotat al creștinilor. Prin slujba lui, fiind întodeana în jurul suveranului, era în măsură să știe de cele mai multe ori, tot ceace se punea la cale împotriva lor.

Când fu denunțat, Împăratul chemă pe un numidian, căruia îi porunci ca în curtea palatului imperial, pe Palatin, să-l omoare înfigându-i săgeți, nu mortale, dar care să-i prelungească agonia multe ore. Numidianul expert în mânărea săgeților, făcu să-i sângereze tot trupul și Sebastian muri, sfătuit pe împărat să se înconjoare întodeana de creștini...

CONSUMUL PIEȚEI

Constanța-B-dul Ferdinand No. 6—Constanța

CONSTANTIN HAGI IOAN

In permanență asortat cu diferite articole de coloniale și brânzeturi specialități de Undelemnuri ca:

Grecesc, Puges, Sasso, Beriote Robert, precum și mărci indigene cu prețuri absolut de concurență.

Rog vizitați spre convingere.

RESTAURANTUL ȘI LĂPTĂRIA „VOIAJORILOR”

Constanța — B-dul Ferdinand — Constanța

Asortat în permanență cu tot felul de mâncări calde și reci, cu prețuri modeste.

LA TRANULIS

Constanța—Str. Ștefan cel Mare No. 14—Constanța

Magazin asortat în permanență cu tot felul de vopsele, lacuri, uleiuri, pensule, bidinele.

Toate materialele pentru zugrăvi de case, cu prețurile cele mai convenabile.

Raion special pentru articole de pictură.

Continental Hotel Constanța

Situat în centrul orașului în imediata apropiere de gară.

Complet renovat, sobe de teracotă.

Telefon 495.

DOCTORUL MIHAI RĂDULESCUFost asistent în clinicile universitare
BOLI INTERNE-NERVOASE**Dermato-Sifiligrafice**
TRATAMENTE ELECTRICE

CONSULTAȚIUNI: 3 — 6

Strada General Mann 8—Constanța

LA TRANULIS PICTOR de FIRME

Constanța—Str. Ștefan cel Mare No. 14—Constanța

Execută în condițiunile cele mai avantajoase orice lucrare atingătoare acestei branșe.

Vizitați spre a vă convinge.

SUCURSALA MAG. LA „MILION”

74 — STRADA CAROL — 74

Atelier de Blănărie de Lux

Sub conducerea Maestrilor

Remus PopaAbsolvent al Academiei din Budapesta
Fost expert al Sindic. Blănarilor

Se primesc spre Confectionare, Transformare și Reparații, orice lucrări în această branșă.

Orice lucrare se execută în mod ireproșabil și cu prețurile cele mai reduse.

DEPOZIT PERMANENT CU TOT FELUL DE BLANURI

VIZITAȚI SPRE CONVINGERE

David Kaufmann

CADOUL CEL MAI UTIL:
Renumitele Creioane Americane „Eversharp”
„Wahl-Pen” Tocuri Rezervor cu Penițe de Aur
Depozit în Libreria SOCEC & Co. și în toate Librerile din Țară

De vânzare
Șaretă franțuzească
6 locuri — perne —
felinare — ham.
A se adresa la ziar.**ȘERBAN MOCANU****CROITORIE CIVILA-MILITARA ȘI CONFEȚIUNI DE DAME**

DIPLOMAT AL ACADEMIEI SUPERIOARE DIN BUCUREȘTI

Aduc la cunoștința Onor. public și numeroasei mele clientelă că am mutat în

Strada ȘTEFĂN CEL MĂRE No. 16

ATELIERUL MEU DE CROITORIE

unde voi putea satisface cerințele și dorințele tuturor în această ramură, punând la dispoziția fiecăruia jurnalele cu cele mai noi Creații în ale modei, garantând deplina reușită în executarea fiecărei lucrări îndreptate atelierului meu.

Pentru raionul de Dame am angajat cu mari sacrificii materiale spre deplina mulțumire a clientelor mele, o premieră de la MAISON SUSANIE din Paris.

Atelierul meu fiind la curent cu ultimele noutăți și asortat cu diferite desene de ștofe din cele mai alese, sperăm că o singură vizită vă va fi suficient ca să apreciați sacrificiile ce le-am făcut pentru satisfacerea celei mai selecte clientele.

Cu toată stima,

ȘERBAN MOCANU